

ΕΝΟΥΜΑΣ

ΣΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 26 του Φλεβάρη 1906

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οίκονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 187

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

Κ. Τ. Πολιτικό Γράμμα.

J. Duvalier. Τὸ «Ταξίδιον τοῦ Ψυχάρη.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. Ἐπιστήμη πρωτομάθητη—Ἀθρογώνος Μηχανισμός (συνέχεια).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ. Σκιαγραφίες (δ' Βερούφανης—Ο Βικέλας).

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ Κρονικὰ Γράμματα (μεταφρ. Ήλ. Βουτιερίδη).

KARL DIETERICH. Παρατηρήσεις στὶς φιλολογίες τῆς Ἀρατούλης Ἐδωδητῆς (τέλος).

K. T. Νεοριμοί Διάλογοι.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἡ Ἀλλη Μεριά.

A. E. Παραμύθι τοῦ Μολίβου (τῆς Μινυλήνης).

K. ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ. Μικρὰ πεζὰ ποιήματα.

K. N. ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΣ. Μιὰ Μεγάλη Παρασκευὴ στὸν Κορφούν.

ΘΕΑΤΗΣ. Οἱ ταφογόντες.

ΝΙΚΙΑΣ. Στὴ θάλασσα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Ρήγας Γκόλφης, Βαρλέντης, N. Καρβούνης.

Δ. Π. T. Φαινόμενα καὶ Πράματα (Ο βρούνιόλακας—«Γράμματα ἀπὸ τὴν Ἐλβετία—Η φιλοσοφία τοῦ Κωσταγεραδάρη—Ο κ. Π. Κανάκης—Λαστυφύλακας τυχοτολέφτης).

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ—Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Φίλε Νοῦμᾶ,

Νομίσω πώς δὲν είταιν κατάλληλη ἡ στιγμὴ νὰ περγελάσει τώρα δὲ πιστολογράφος σου Λέκας Ἀρβανίτης τὸν κ. Θεοτόκην. Ἐχει βέβαια ἀρκετὰ στὸ παθητικό του δὲ κ. Θεοτόκην, καὶ μάλιστα τὸν ἀξέχαστο μοντεχαρλίσμο. Μὰ στὰ στρατιωτικὰ ἔδειξε μεγάλο πατριωτισμό, ζχι τὸ συνηθισμένο πατριωτισμὸ μὲ λόγια, παρὰ τὸν ἀσυνήθιστο μὲ θυτία, καὶ καθένας τὸ χρωτᾶ τώρα σέβας καὶ πρέπει νὰν τὸν ἐπιστηρίξει.

Ο ἄθρωπος ποὺ πρέπει νὰ μουντσουρώσει ἡ κοινὴ περιφρόνηση είναι δὲ Ραλλάκος. Τὶ θέαμα! Μιὰ στιγμὴ νόμισε ὁ κόσμος πώς ἀφτὸς ἵσως θ' ἀρχίζει κκινούργια ἥθη πολιτικὰ καὶ θὰ ἔνγαινε ἀπὸ τὸ φατριαστικὸ καὶ ἀσυνείδητο βούρκο. Μὰ δέστε τὸν, χώθηκε μέσα σὲ νεροβούβαλο, τόσο ποὺ μήτε καὶ ἡ μύτη του δὲ φαίνεται. Ξανάγινε δὲ παλιὸς σανιδᾶς, χειρότερος παρὰ ποτές.

Στὸν πόλεμο εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὰ στρατιωτικὰ χάλια καὶ θὰ νόμιζε κανεὶς πώς θὰ βογδούσε καὶ ἀφτὸς νὰ βγοῦν οἱ στρατιωτικοὶ ἀπὸ τὰ πλοιοτεκνὰ ποὺ είταιν ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς

καταστροφῆς. Μὰ τίποτα δὲν τοὺς συγκινᾶ τοὺς λυσσασμένους ἀρχεσφάγους. Τὸ ρητό τους εἶναι «γαῖα μιχήτω πιρί».

Καὶ τὸ ἐπιχείρημά του πώς τάχα δὲν ἀφίνει τὸ Σύνταγμα τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν στρατιωτικῶν σοῦ θυμίζει τῶν σοφιστῶν τὸ ἀριστούργημα· «Ο, τι δὲν ἔχασες τόχεις κέρατα δὲν ἔχασες, ἀρά τάχεις». Δὲν ἀποκλείνει ρητὰ τὸ Σύνταγμα τοὺς στρατιωτικοὺς ἀπὸ τὴν βουλὴν ἀρά προστάζει νὰ μπαίνουν. «Ἐτοι δὲν ἔμποδίζει ρητὰ τὸ Σύνταγμα τὸ φόνο· ἀρά ἔχουμε τὸ λέφτερο νὰ σκοτώνουμε». «Ἐτοι κατὰ τὸ Σύνταγμα ἂς κλέβουμε κι' ἃς παραβαίνουμε καὶ τὶς δέκα ἐντολές.

Χειρότερο δρώμα ἀκόμα κι' ἀπελπιστικώτερο εἶναι δεῖ τὸν βλέπει κανεὶς γένους σὰν τοὺς Καρατάνους ν' ἀρχίζουν τὸ στάδιο τους μὲ τὴν πολιτικὴ τοῦ Ραλλάκου.

K. T.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Ω! μάτια ποὺ δακρύζανε
Πάνου στὸν ἔρμο βράχο.

Κι ἀπὸ τὸ βράχο φάνηκες
Ποὺ ἀρμένιζες μονάχο,
Μέσ' τοῦ πελάου τὰ κύματα,
Ωσὰ βαρβάτον ἄπι
Ποὺ χαλινάρι δὲν ψηφᾷ,
Δὲ τοιώθει μονοπάτι.

Αρμένιζες κι ἀρμένιζες
Καὶ μάκρωνες δλοέναι,
Σὰ μὰ γοργόνα μάγισσαι
Νὰ σ' ἔσερνε στὰ ξέρα,
Κι ἄτρομον ἐπαράδερνες
Καὶ πάλευες μονάχο.

Ω! μάτια ποὺ δακρύζανε
Πάνου στὸν ἔρμο βράχο...

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Τὰ τάλαρα στὸ δέντρο.

Μιὰ γυναίκα πήγαινε στ' ἀμπέλο της, καὶ στὰ κλαριά ἐνὸς δέντρου εἶδε νὰ χοροπηδοῦν τάλαρχ. Εμάζεψε δσα μπόρεσε, καμιά τριανταριά. Ἀπὸ πίσω της ἐρχόταν μιὰ ἀλλη γυναίκα· τῆς φώναζε κι αὐτῆς νὰ μαζέψῃ, μὲ μόλις ἐπλησίασε τὰ τάλαρα χάθηκαν. Καὶ μόνο δσα μαζέψει ἐκείνη τῆς ἐμειναν.

ΝΕΚΡΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Βιορθωμένος, μεγαλωμένος,
είκονογραφημένος.

Ἐρχεται δὲ Σουρῆς γυμνός, ἐξδν ποὺ φορεῖ τὸ καστόρι τον καὶ μὰ βελάδα.

ΣΟΥΡΗΣ. Προσκυνῶ,

ΓΑΒΡΙΗΛ. Καλῶς τον. (Ἄπο μέσα του). Είναι νὰ σπαρταράζε. (Ιννατά). Απὸ ποὺ είσαι τοῦ λόγου σου κι' είσαι ἔτοι φορεμένος;

ΣΟΥΡΗΣ. Εγώ, πρωτοστάτορά μου, πότε είμαι ἀπὸ τὴν Κρήτη, πότε είμαι ἀπὸ τὴ Σμύρνη, πότε ἀπὸ τὴ Χιό.... Σὲ ζοῦσε δικαρίτης δικαίτης, πόντα εἰμισυνα Χιότης.

ΓΑΒΡΙΗΜ. Εγεις ιοιπὸν πολλὲς πατρίδες;

ΣΟΥΡΗΣ. Πολλές. Απαράλλαχτα σὰν τὸν Όμηρο. Βλέπεις, ἔνα εἴμαστε... ἐγὼ κι' δὲ Όμηρος.

ΓΑΒΡΙΗΛ. Τί; ποιητὴς είσαι καὶ τοῦ λόγου σου;

ΣΟΥΡΗΣ. Ποιητὴς, μάλιστα... σὰ δὲ μὲ κοτάζεις ἀπὸ κοντά. Τὸ λέει κι' δὲ Ξενόπουλος.

ΓΑΒΡΙΗΛ. Καὶ τὶ ποιήματα κάνεις;

ΣΟΥΡΗΣ. Τῆς δεκάρας, σὰν τοὺς λόγους του Κώστα. Τὴς μεγάλης μου τέγην διμος τὴν ἐδεῖξα σὲ μιὰ μετάφραστη τοῦ Ἀριστοφάνη... γιατὶ είμαι εἰδικὸς στὶς αἰσχρολογίες.

ΓΑΒΡΙΗΛ. Καὶ πώς σὲ λένε;

ΣΟΥΡΗΣ. Σουρῆ.

ΓΑΒΡΙΗΛ. Σουρῆ.... ουρῆ... Μπζ! πῶς γίνεται; Τὸ βαρφιστικό σου τὸ θένομα;

ΣΟΥΡΗΣ. Γιώργης.

ΓΑΒΡΙΑΛ. "Ελα, έλα! Ο Γιώργης δ Σουρῆς δ ποιητής δ αισχρολόγος πέθανε τώρα τόσα χρόνια.

ΣΟΥΡΗΣ. Έγώ είμαι, άλλητα..., δὲν πέθανα άλλοτες. Εκείνο είπανε χωρατό του Πάλλη.

ΓΑΒΡΙΑΛ. Του Πάλλη; Αφτός δὲν ξνοστα χωρατά κάνει. Ξέρω ένα φίλο του που τὴν ἔπαθε χιότικη τὴν πρωταπριλία. Άσε μιὰ φορά νὰ μᾶς έρθει ἐδῶ μὲ τὸ καλό, καὶ τότες βλέπει πῶς ἐδῶ δὲν ἔχει χωρατά.

ΣΟΥΡΗΣ. (Αστράφτουν τὰ ματάκια του). Ναι ναι! πρωτοστάτορά μου. Νὰν τὸν φέσεις, νὰν τόνε... (Δὲ βρίσκει λόγια ἀπὸ τὸ πάθος).

ΓΑΒΡΙΑΛ. Δὲν πρέπει πάλι κι' ἐσύ νὰ θυμώνεις τόσο γιὰ ἔνα χωρατό.

ΣΟΥΡΗΣ. Δὲν είναι μυναχά τὸ χωρατό, παρὰ μοῦκοψε καὶ μιὰ συντρομή. Α τὸ σκύλοι πολὺ μοῦ κάθηθε στὸ στομάχι!

ΓΑΒΡΙΑΛ. Αϊ, ἔτοι είναι ὁ κόσμος πότε ἄγω, πότε ἔστι. Νά, δὲν εἰδεις τὶ ἔλεγε καὶ γιὰ σένα τὶς προσλλες ἔνας παπᾶς στὸ Νουμᾶ;

ΣΟΥΡΗΣ. (ξαφνίζεται κι' ἀνατοιχιάζει). Νουμᾶ; Δὲν τὸν ξέρω, δὲν τὸν ξκουσα ποτές μου.

ΓΑΒΡΙΑΛ. Άλλος πάλι Χαντζίδης. Κι' ἀφτὸς τὸν ξνήξερο μᾶς κάνει. Ελα, τὸ εἰδεις. Ελεγε πὼς ὅταν περγελάξ τὰ λειτουργικὰ, τοῦ πειράζεις κι' ἐσύ τὸ δικό του τὸ στομάχι καὶ τοῦ φέρνεις ἀναγούλα. Καὶ τώρα πές μου, γιατὶ τρέμεις ἔτσι ὅλη τὴν ὥρα;

ΣΟΥΡΗΣ. Μήν τὰ ωτάς. Μιὰ Ψυχαρολούσια πονφαγα... μοῦδωκε μιὰ πούντα που μ' ἔφερε ώς ἐδῶ κι' ἀκόμα δὲ γλύτωσα.

ΓΑΒΡΙΑΛ. Καὶ γιατὶ δὲν ἔπινες λίγο κρασί τοῦ Στασινόπουλου νὰ σὲ γιατρέψει;

ΣΟΥΡΗΣ. (Στενάζει σπαραγματικά). Δὲν ἔδινε πιὰ... χάρισμα. Αχ βάχ!

ΓΑΒΡΙΑΛ. Πρόσεχε, καημένε, πρόσεχε! Μή βργάζεις τέτια σχ... μιὰς φάσεις τὰ οὐρανια!

ΣΟΥΡΗΣ. Η καρδούλα μου τὸ ζέρει... (Κλαίει ποτάμια).

ΓΑΒΡΙΑΛ. "Ενικ του, μήν ιλαγιεσαι, ἔγω θὰ σὲ ρρονίσω. (Φανάρει εἶναι "Αγγελο). Ειναι, λέσι, δ Σουρῆς. Πάρ' τον μέσα καὶ βάλ' τον ἐκεῖ στὴν ἀδιανὴ τὴ θέση, στῶν πολυγράφων τὴ περά. Εέρεις, μεταξὺ 'Αντωνιάδη καὶ Τζέτζη.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Εκείνη τὴν ἔχουμε φυλαχμένη τοῦ 'Αμπελά.

ΓΑΒΡΙΑΛ. "Οχι, δοῦτη τη του Σουρῆς. Γιατὶ, καθὼς πάει δ 'Αμπελάς, ως που νέρθεις ἐδῶ δὲ θὰν τόνε χωράεις ή θέση. Καὶ κοίταζε, ζέστανέ τον καμάτη. Κάνε του μιὰ φωτιά μὲ μερικούς του τόμους... μὲ τοὺς χρηστούς... ἔχει γιὰ ἔνα δυὸς αἰῶνες. Σὲ σωθοῦν ἀφτά, ὅπτες στὴ ωτιά του 'Αμπελά τοὺς τόμους.... είναι διλοι χρηστοί. Τέτιους διχως ἄλλο ἔχει νὰ καίμε ως στὴ Δέρτερη, τὴν Παρουσία.

"Ο Σουρῆς γυρίζει τὰ μπετ στὸν Παράδεισο, ὅπας ἀξαφνι προβάλλει δ μακρούτης δ Καρύδης.

ΚΑΡΥΔΗΣ. Σταθεῖτε, σταθεῖτε! Δὲ γίνεται ἄρτος νὰ μπει μέσα.

ΓΑΒΡΙΑΛ. Καὶ γιατὶ σχι;

ΚΑΡΥΔΗΣ. Γιατὶ είναι σουρρωτής.

ΓΑΒΡΙΑΛ. Πῶς σουρρωτής;

ΚΑΡΥΔΗΣ. Δὲν είπες πὼς περγελάξεις τὰ λειτουργικά; Αφτὸς ἀπὸ μένα τὸ σούφρωσε.

ΓΑΒΡΙΑΛ. Τώρα είναι ἀργά. Δὲν μποροῦμε ν' ἄλλαξιμε.... ἀποφασίστηκε.

ΚΑΡΥΔΗΣ. Πολὺ ικαλά, μὰ θὰ μοῦ τὴν πλεύσει πρῶτα. (Ορμάει στὸ Σουρῆς καὶ τοῦ καθίζει μερικές καρφι τὸ διεσ, ἔνω τρανιάζει δ Παράδεισος ἀπὸ τὰ γέλια).

ΤΟ "ΤΑΞΙΔΙ", ΤΟΥ Κ. ΨΥΧΑΡΗ*

«Η χράπη είναι η μαγιά τῶν σπουδαίων καὶ σπουδαστικῶν ἔργων. Χωρὶς αὐτὴ τίποτα δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ πιχειριστῇ κανένας καὶ τίποτα δὲ ζῆ γιὰ πολὺ καιρό». Αύτὰ τὰ λόγια είπε στοὺς μαθητάδες του δ. κ. Ψυχάρης, στὸ πρῶτο μάθημα τῆς διδαχῆς του γιὰ τὴ νέα Ελληνικὴ στὸ εἰδικὸ Σχολιὸ τῶν ζωντανῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, τὸ Σάββατο στὶς 20 του Φεβρουαρίου 1904. Ο Δάσκαλος μποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἀστό του γιὰ παράδειγμα. Στὸ διάστημα εἴκοσι πέντε χρονῶν στὰ μαθήματά του, στὰ παραπολλὰ χρήματα του, στὰ βιβλία του, βάθιθηκε νὰ σπουδάσῃ τὴ ζωντανὴ γλώσσα τῆς σημερνῆς Ελλάδας, ν' ἀναζητήσῃ τὶς ἀρχές της, νὰ παρακολουθήσῃ τὴ σκοτεινὴ ιστορία της, νὰ τὴν κανονίσῃ, νὰ τὴν κακηγία μὲ τὴ φιλολογία στὸν κύκλο τῶν μεγάλων καινούργιων γλωσσῶν τῆς Εὐρώπης. Τοῦ στοίχισεν αὐτὸς πολλὲς ἀγρύπνιες καὶ πολλὴ δύναμη. Η πρώτη ἔκδοση τοῦ Ταξιδίου μου χρονολογείται απὸ τὸ 1888. τὴν ὑποδέχτηκαν μὲ ζέσπασμα θυμοῦ καὶ μὲ βρισιές ποὺ τὶς γέννησεν. Η προηγένεια κακονόητου πατριωτισμοῦ. Πᾶς μποροῦσε νάποκοστήσῃ κανένας νὰ συνούλεψῃ σοβαρὰ νὰ γράφουνε στὴν κοινὴ γλώσσα τῶν χωριάτων καὶ τῶν ἀγράμματων ναυτικῶν σχντὶς νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἀξιοσέβαστη γλώσσα τῶν σεφῶν, ποὺ δὲ Κοραΐς μὲ τὰ γράμματά του τὴν πολιτογράφησε; Απὸ τὸν καιρὸ ποὺ δὲ Φωρέλ τύπωσε τὰ Δημοτικὰ Τραγούδια τῆς νέας Ελλάδας, οἱ ίδιοι οἱ Ρωμιοί δυσκερεύτηκαν μὲ αὐτόν, γιατὶ ἔγιαλε στὸ φῶς τὴν χυδαίατη ποτῆ τῶν τραγουδιῶν τῆς στιγμῆς τῶν κλέφτηδων καὶ τῶν κουρσάρων.

Μὰ δὲ κ. Ψυχάρης δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του σπουδαζεις ὑπομονητικὰ τὴ φωνολογία τῆς ζωντανῆς γλώσσας, προσδιόριζε τοὺς κανόνες της, ἐδειχνει τὶς ἀναλογίες καὶ τὰ τάλλαχματα τῶν γλωσσῶν, ποὺ κρατιοῦνται ἀπὸ τὴν ζητητική τὴν ζητητική ιστορικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ. ζωντανοτὰς ποὺ πέρα τὸ μεσαιώνων μὲ τὰ βρεσφύτα τῶν κίνητρων πάπυρων καὶ κολουθῶνταις μὲ τὴ νύχτα τῆς τούρκικης σκληρίζει, κανονοτας ἔτοις τὴ ζωτικὴ γλώσσας νόμιμο διάδοχο τοῦ δοξασμένου κλασσικοῦ «Δική μου γλώσσα, λέσι, δὲν ἔχω καὶ δὲν εφειασα γλώσσα, γιατὶ πλαστῆς δὲν είμαι. Γράψω τὴν κοινὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ δὲν τὴν ἀδημοτική μης γλώσσα δὲν ἔχει μιὰ λέξη ποὺ μᾶς χρειάζεται, παίρνω τὴ λέξη ἀπὸ τὴν χρησία καὶ προσπαθῶ, δισείτητος είναι δυνατότητα γλώσσας».

Επειτα, οποιειδεῖς ζετεῖς, τὸν κατέβηκεν ἡ ίδεα νὰ ξεναγηθείση στὴν Πόλη τῆς παιδιατικῆς ἡλικίας του, στὸ Δωδεκανήσον. στὴν ἀρχή της σπουδαστικῆς Ιωνίας, στὴν Αθήνα, στὸ Μεσοί, μαζεύοντας ἀπὸ παντοῦ καινούργιο ύλικό, ἐργατεῖς καὶ γράφοντας στὸ Ταξίδι του τὰ ποτετέλευτα τῆς ζέτασής του. Καὶ κατόπι, ἀπὸ τὸ 1888, ἔγραψε βιβλίο ξπένου σὲ βιβλίο γιὰ νὰ δεῖξῃ, διπος ἀποδείχνει κανένας τὸ περπάτημα περπατῶντας, διτις δὲν είσιν δέ τοις δέ λόγος δὲν ἔχασε τίποτα μὲ τὸ νὰ γράφεται στὴ ζωντανὴ γλώσσα. ἔγραψε τὸ Ρομποτάνα του, διποι σπουδαζεις τὴν ψυχολογία ἐνὸς μοναχού, τὰ Ρόδα καὶ Μήλα, διποι καταστρώνεις μὲ πολλὰ ξλιλα πραγμάτων του, τὸ Θηραϊκό του, τὸ Ονειρο τοῦ Γιαννίδη, χωρὶς νὰ δικάζεται γι' αὐτὸς διαλεγτές του ζωντανῆτος καλόσυνειδητούς έπιστημονα. Καὶ νὰ ποῦ δημοσιεύει τὴ δεύτερη διστοστήση του Ταξιδίου του.

Είναι ἔνα βέβλιο παραπολλὸ περίεργο καὶ ἔνδικφερτικό, γράμμενο σὲ ύφος ἀπλὸ καὶ ζωγραφικό, μὲ συνέπασμα καταπληγτικό, μὲ διμορφη φαντασία, σὲ γλώσσας δροσερὴ καὶ γλυκιά, ποὺ καὶ αὐτὸς οἱ Ελληνιστές θὰ τὴ μελετήσουνε μ' οφελος. Κιλῆς μὲ φανταστῆ κανένας διτις είναι πολὺ δισκολό. μοιλανότερο ἔξατερικό του είναι λίγο παραξένο στὴν ἀρχή. «Οσοι διαβάσανε στὸ κείμενο τὰ λαϊκὰ τραγούδια θὰ υπονεγκάρισκαν σὲ νόημα καὶ δὲ θεραπεύσουνε νὰ τὸ πανέσουν. Είναι ἔνα δικαστικά δικαστερικό θρίλερον τοις μέσα περιγραφές λυρικές, συνέπασμα, γρῶμα χτυπητό, πληριμόρφα ζωής. Τὸ περιγλωσσα καὶ τὸ περιγλωσσα σημίτητας μὲ συγκινητικὰ ζεχαίλισματα τῆς ψυχῆς, τὸ μεγάλειο τοῦ ονειρού βρίσκεται διτικά καὶ τὶς ζωντανικές ψυχραιμίες τῆς έπιστημης. Γι' αὐτὸς ἀπὸ συγκινητικὰ κεράσια γιὰ τὸ Παρίσιο καὶ τὸ Παρίσιο τοῦ Β. Ούγρω, γιὰ τὸ Παρίσιο καὶ τὸ φραντζέζικο πνέωνα ἀρχής τὸ καθαυτό ταξίδι στὸν Πόλη, μὲ σχηματικά τοις μέσα περιγραφές λυρικές, συνέπασμα, ποικιλία, γρῶμα χτυπητό, πληριμόρφα ζωής. Τὸ περιγλωσσα καὶ τὸ περιγλωσσα σημίτητας μὲ συγκινητικὰ ζεχαίλισματα τῆς ψυχῆς, τὸ μεγάλειο τοῦ ονειρού βρίσκεται διτικά καὶ τὶς ζωντανικές ψυχραιμίες τῆς έπιστημης. Γι' αὐτὸς ἀπὸ συγκινητικὰ κεράσια γιὰ τὸ θάνατο του Β. Ούγρω, γιὰ τὸ Παρίσιο καὶ τὸ φραντζέζικο πνέωνα ἀρχής τὸ καθαυτό ταξίδι στὸν Πόλη, μὲ σχηματικά τοις μέσα περιγραφές λυρικές, συνέπασμα, ποικιλία, γρῶμα χτυπητό, πληριμόρφα ζωής. Τὸ περιγλωσσα καὶ τὸ περιγλωσσα σημίτητας μὲ συγκινητικὰ ζεχαίλισματα τῆς ψυχῆς, τὸ μεγάλειο τοῦ ονειρού βρίσκεται διτικά καὶ τὶς ζωντανικές ψυχραιμίες τῆς έπιστημης.

Τὸ Ταξίδι δὲν είναι διβλή γωρίς ψευχήδια: τὸ κοροϊδία γτάνει τοιλλές φορὲς στὸ σαρκοκομό καὶ καμιὰ φράση στὸν ζωτικωμα, οἱ λόγοι ἔχουνε μακρος. ἐπιστήμη ζωντανούθεις, ἀλλὰ ἀπὸ παντοῦ φανερόνεται τὴν ειλικρίνεια, τὴ πίστη, οἱ φωτισμένοι πατριωτικοί, διαβατούσιοι καὶ μὲ συνέδηση, τὸ δραματικά τὴν Αθήνας, καὶ αὐτὰ τὰ χαρίνια εποφασίστηκ